

לאחר שנים של שמירת מרחק, צופית חוזרת אל המטבח בזכות שולי ובעזרת חברה מפתיעה שמדברת בחרוזים - לייזה פאנלים

הלב, המטבח והחיים

• צופית גרנט־רנד

צופית גרנט־רנד היא שחקנית ויוצרת

צילום: שיר פרנקו

שולי, שהתברר כשף מבוזבז. הוא העיר את מטבח הישנן והפליא בבישולי על, מקבל את השבת בניחות של דגים חריפים מעודנים, תבשיל ארטישוק וחומוס חמצמץ, עוף בתנור עם אורז אחד־אחד, חומוס מסבחה הכי טעים EVER, בורקסים ממולאים בשר טחון עם קינמון, חמין מטורף כמו בבית של אימא שלו ועוד שפע בישולי שולי מופלאים. בדיוק כמו הכתיבה שלו, המשחק שלו והיכולת המיוחדת לדעת לאהוב ולהעניק אין־סוף. הפכתי לסו־שף שלו, והמטבח הפך לאחד מהמקומות הכי רומנטיים בבית. הוא מבשל ואני עושה מסביב כל מה שצריך. זה מתחיל בקניות משותפות עם העגלה במתחם כורזין וממשיך בבישולים. בהמשך מסדרים את השולחן לשבת, ועד שילך אהובי לבית הכנסת הכול מרגיש ומריח קדושה. ואז, ככה ביום בהיר, נחשפתי אליה - אל מי שהולכת לשנות את חיי האירוח אצלי בבית: לייזה פאנלים. אני יוצאת לקניות האהובות עליי עם שולי, והוא המתוק אין לו מושג שזה כבר לא רק שנינו, יש לנו חברה חדשה. אני רושמת לעצמי כל עצה שלה, רשימת הקניות שלי היא שלה. זהו, לא חייבת יותר להיצמד רק למה שיוצא לי טוב, סוף־סוף אני יכולה להמציא את עצמי מחדש כי יש לי אותה. מה שבכל זאת אולי טיפה עצוב, למרות שאני לא מרגישה ככה, זו העובדה שהפכתי לטבעונית טבעית שאוכלת בלי טיפת שמן ורק אוכל לא מעובד (ואפילו הטבעונית שלי מוגבלת, כי אסור לי לאכול טופו, סייטן, וכל מיני ביונד ותחליפי בשר ועוף למיניהם), אז התזונה שלי די מוגבלת ומשעממת, וחיי עוברים מניקוי רעלים אחד לאחר. אין לי בחירה, משום שהאופציה היא לאכול כל מה שלייזה מפליאה להכין ואז לקחת תרופות איומות ללב ולכולסטרול ולחץ דם וסוכר וכו'... כי ככה אנחנו, חולי טרשת העורקים, או לאכול סופר בריא ולבשל מדהים רק לאחרים. וחכו, זה לא הסוף: בנוסף לבישולים, מאז שלייזה היא הרגיעון שלי, גם לי במוח רצה שפה בחרוזים.

1 ימים טרופים אלה, כשהלב רוב הזמן נחמץ מצער והתודעה נעה בין ייסורים אין־סופיים שמלחמה, חטופים, משפחות של חטופים ומשפחות שכולות יכולים לעשות. בימים כאלה את חייבת למצוא משהו מנחם אחד שתוכלי בזכותו להכיל, להרפות, להיבלע לתוכו ולרגע אחד לא לחשוב על שום דבר אחר. לא תאמינו איפה אני מוצאת מרגוע ומי הפכה לחברתי הטובה, בלי שהיא מכירה אותי אפילו ובלי שהיא מדמיינת שאני הבסטי שלה והיא הזאנקס שלי. היא היא השוקולד שאני לא נוגעת בו, ודרכה אני בולסת את כל המאכלים שאני נמנעת מהם בלי לגעת בהם אפילו. לדעתי היא אפילו לא מנחשת איזו מטפלת נפשית מהממת היא, וכמה היא משחררת קשרים איומים של כאוס מהמוח כשאני צוללת לתוך השפה שהיא המציאה. היא בודהה בעצמה. אני קוראת אותה או שומעת אותה, ותוך דקה אני מוצאת את עצמי בעיצומה של מדיטציה מעולה שכוללת נשימות ובעיקר שחרור שקורה במצבים של צחוק שמתחיל מבפנים ומתגלגל החוצה - כן, ממש ככה, כמו תינוק. אוי, לייזה פאנלים אהובתי, חברתי, מורתי הגדולה בכל הזמנים, שהצליחה להחזיר לי את הביטחון ולהחזיר אותי אל המטבח.

לא פשוט להחזיר אותי לשם. במהלך החיים המטבח הפך לאחד המקומות הפחות חביבים עליי, מזכיר לי תקופות שבהן כל כך התאמצתי, בישלתי, טיגנתי, עשיתי לכל אהוביי את מה שליבם חפץ - וזה תמיד נגמר בתחושה שהמאמצים שלי לא מעניינים אף אחד. וכמה תלונות הייתי חוטפת כשלא התחשק לי לבשל! איכשהו זה תמיד היה רגע של בדידות, רק אני והמוצרים, הקניות, הבישולים, ההגשה והניקיונות - איזה סיוט. אוכלים במשך עשר דקות וממשיכים בחיי יום־יום של טרחה שמסתיימת בכאבי שרירים, גב ורגליים, ואין מזור. ואז, לפני שש שנים, המלאך נכנס לחיי - הלוא הוא

"לא תאמינו איפה אני מוצאת מרגוע ומי הפכה לחברתי הטובה, בלי שהיא מכירה אותי אפילו ובלי שהיא מדמיינת שאני הבסטי והיא הזאנקס שלי"

איור: שאטרסטוק